

Soc siralmas szokát fűie-felett szola, Ke-
ferves jay szoval ő tőle el vala, Az ő I-
nassanac vegre ilyen szola.

Szerelmes Rosamnac ifiu Argirusnac,
Mond meg ezen szoval az en viragom-
nac, Holtig erte adom magam nagy ba-
natnac, Imladd fia vagyoc immar az ha-
lalnac.

Nem jöhetec immar többé ő hozzaia,
legyen mar czendeszen töllem az ő tag-
ia, Kit ő neki hoza telheterlen alma, Kie
mostan restelle erettem hadnia.

Nem tűrhete meg is de viszfza fordú-
la, Testet apolgattya es csokollya vala,
Melly nehezen lelec az testet el hadgya,
Igy szűve szakadva tölle nem valhatna.

Bizonyyal jól tudom en edes szerel-
mem, Nekéd is ez nehez hogy nem lat-
hatz engem, Mind heaba annyi faradsa-
god leszen, Tölcs azon ki boszszud, ki
arulod leszen.

Az Inas is immar ugyan szannya va-
la, Költeni nem meri, mert igen fél va-
la, Az szép leany viszont Inasnac így
szola, Beszeld meg Uradnac töllem hal-
t szokat.

Az

nem engedne annac, Hogy lakoia len-
nec atyad Udvaranac.

Sirassal Argirus Leant kerdi vala, En
edes lelkem nec kegyes vidamsaga, En-
nec az esernec en vagoke oka? Hogy
engemet el hadz keserves halalra.

Avagy czac azt mond meg hol lesz
maradasod, Vagy mely-fele vagyon te
lako varosod, Meg kereslec teged bi-
zonnyal meg latod, Avagy meg találalac
vagy erted meg halod.

Az keserves Leany viszha tekint vá-
la Orzaián könyvei le görögnec vala,
Mi haszna szerelmem, Argirusnac mon-
da, Ez orszagi ember ha nem jöhet oda.

Az Fekete-varost tudakozd Eszakra,
Az val ozo helynel ott meg találz mon-
da, De tudom bizonynal hogy nem jö-
hetz oda, Leany azonközben aito nyi-
last halla.

Többet ott egy-mással nem beszélhe-
tence, Keserű sirassal az Leany el tűnee
Az ifiu el hala, az földre le esec, Az Ki-
rally be menne, keriben meg allapoc.

Az Leant az Kiraly sohul nem latha-

B

18.

24, Az fia hogy el holt az földön meg la-
ta, Könyve le cfordula, fiat fel ragada,
Medana aszszony-is el fokada sirve.

Az keserves Kiraly ilyen szokot szo-
la, Immaid hol telic be Philareus szo-
va, Igaz leszen tudom jövendő monda-
sa, Az alma meg eres fordul banatomra.

Az atya es anyja fiat vigasztala, En
edes szüvemnee szerelmes istapia, Ne
hadd magad, kelly-fel, ne hadgy engem
bura, Hadd ertsem meg töled mi nya-
valyad volna.

Kiraly-fi sokara eszere jött vala, Ne
vigasztally engem keservesen fira, Oka
te vagy ennec, atyanac ezt monda, Te
miattad megyec maid szörnyű halakra.

Tolvait küldöttel volt hozsizam kö-
vetsegül, Engemet meg foztal za en
szeretömötől, Bucsur veszec maidan az
Napnac fenyetől, Nem akáro többbe
fel kelni ez helyből.

Nagy soc vigasztalast atya ra tamaszta
Nem en vagyoc oka io fiam ezt mond-
gya, Nem tudtam magzatom, de nem kül-
tem volna, Soc szo utan Iffu labara fel
alla.

Atya

RMKT. 599c
En edes szerelmem: Attyadat Anyadat
Eröttem el hadrad gazdag orszagodat,
Melly heaba töttel ennyi faradsagot
Czac egyser hallanad en keserves szo-
mat.

Iay mely szomorúsag szalla en szüvem
ben, Hogy nem beszélhetec veled keser-
vemben, Nem lathatlae immar többbe
en eltemben, Ha most nem lehetec szü-
vem veled szemben.

Mert soha nem mehet ember innec
oda, Az madar sem jöhet ez orszagbol
oda, En-is nagy munkaval jöttem ide
monda, Többbe ide jödnöm mar nem sza-
bad volna.

Bar czac egyser latnam szüvem vigh-
kedvedet, Hallanad füleddel az en be-
szedimet, Fülelem-is hallana az te besze-
didet, Nem szannam le tenni erted ele-
temet.

Ez szoc utan földről leany fel emele,
Nyoszolyara ülven, az öleben vöve, Sü-
rő könyveivel sokka serkêgette, Orrzaiat
egeszlen vele ned veszte.

Mind egész estvelig feie-felett sir

ő kereset be tellyesítene, Beszedet az
aszszony ilyenkeppen kezdé.

Mikor elbe mentec Uraddal az kert-
ben, Ez az kis tömlőtske legyen te ke-
zedbe, Mihelt annac szelet Uradra erez-
ted Nehez alom miatt ottá el nyomatic.

Az szép leány onat mikor el ki megyen
Ez kitűn kenettel kend meg ő szemeit,
Az nehez alomból őtet fel serkenté,
Ha Ur akarz lenni fiam azt művelled.

Maga az aszszonnac mas szandeka va-
la, Mert edes leanyat Argirusnac szanta,
De az bolond inast im mint el altata,
aszszonnac engede Urat el arula.

Reggelt alig varia Argirus fel kele, Az
meg mondott helyre Inassaval mene, Az
szép drága kertet mikoron el ére, Laf-
san az aytaian az kertnec be mene.

Csoda ekeffegert az kertnec csudallja,
Szép folyó forrasza az kertben talala,
mint egy olvasztott rez olyan színű va-
la, Az helynek-is nevet arról hijac vala.

Zöldellő Borostyan kertet környül
fogta, Cyprus es Puspágal az kert tellyes
vala, Piroflo Narants fac az kertben plan-
talva,

Egyik-is közzülőc azt meg nem
mondhata, Mindenic azt mondgya: az
varost nem tudgya, Sőt meg czac birrel-
is soba nem hallotta, Az szora egy santa
ember oda jura.

Hogy az szonac okat meg értette vol-
na, Ottan fen kialta hogy ő azt jól tud-
na, Az ő fel labat is ott szegte meg
monda, De felette meszsze az az varos
volna.

Az nagy ember hiva neki parancsola
Magat Iffiu melle uti tarsul adna, Oda
nem mer menni, santa ember monda,
Mert ő onnat soba nem jöhetne vizsza.

En ott az varosban sok karokat töt-
tem, Mert farkas kepeben soc barmo-
kat öttem, Mihelt őc meg tudgyac hogy
en oda jöttem, Halalom en nekem ő
közöttőc leszen.

Az nagy ember monda: hallod mit
beszellec, Menten meny ne variad töb-
be hogy küldgyelec, Akarattya ellen ut-
ra erdenec, Nagy erős utakon eyel nap-
pal mennec.

Menesben soc idő immar hogy tölt-
volna,

volna. Egy nagy magas hegyre fel men-
ténec vala. Egy nagy szeles mezőn varott
meg mutara. Mem megyec mar tovább,
az iffiunac monda.

Mert ha az hatarba imar en be megyec
Mihelt ő nekiec abban leszen birec. Tu-
dom en bizonyyal engemet meg őlnec,
meny eljary bekevel en is viszsza terec.

Argirus köszöne. nagy hamar indula,
Tekete varosban hogy immar el jura. Egy
őzvegy asziszonyhoz talala szállafra, Ki-
nec gazdagfaga. kő-vara nagy vala.

Io kedvel az asziszony Ifiat be fogada,
Kerde honnat jönes-mi szandekban vol-
na. Nemzerit s orszagot asziszonnac meg
monda. Honnat jö s mit keres ő azt is
meg monda.

Az asziszont vegtere ifiu kerdi vala. Az
valtozo helyec ha tudna hol volna. Merc
ő-neki oda meg nagy gon'gya volna.
Neki meg mondana azon kerü vala.

Az asziszony felele. Ifiunac ezt monda
Ez varoson czac tul, az nem meltsze vol-
na egy nagy szép ekes kert czac mellete
volna. Kiben egy szép leani mindnap
mulatna.

Czac

Czac egyszer napiaban á leany be men-
ne. Hat szép szolgáló leany megyen be
ő velle. Monda hogy az volna Tünderec
Kirallya. Ifiu hogy azt halla ugyan meg
vidula.

Szömet el nem veszi az asziszony ő ro-
la. ő soc budosafat erőssen csudallya. Ia-
rassal hogy győzte. almelkodva monda
A ő szép szemelyet nezni el nem uña.

Kiralyfi ő neki azt is meg beszelle,
hogy ő az leanyert jött volna ily meltsze
Mint lőtt volna dolga azt is meg beszel-
le. Kiröl im az asziszony gondolkodni
kezde.

Haiadon leanya asziszonnac szép vala
Ez gazdag Kiraly fi magaban gondola.
Im mely szép teremű, magaban azt
mondgya. Leanyomat neki adom hazaf-
sagra.

Alnokfagot asziszony azontul gondo-
la. Mikeppen leanyat ő neki adhassa.
Nyugodamat ada neki etzakara. Inas-
far ki hiva az hazbol titokra.

Nagy soc hazugsaggal őtet el hitete.
Haiadon leanyat ő neki igire. Hogy ha
B s ő ke-

talac, Az en kebeleben hidgyed tar-
torralac, Ne menny el előllem, latod
min' ohaitlac.

Hogy lata az attya szova nem hasz-
nalna, Aranyat nagy bőven ő neki ada-
ta, Attya anyja hazban jaygatva sirattya
De czac meg sem halla az urnac indula.

Az alma fat mindgyart tőből ki asa-
ta, Mint egy aldozatot az tűzre hanyata,
Vilagianal fiat keserven sirata, Iővendő
mondonac jut észbe szova.

Iambor Philatenus igazat szolt vala,
Ok-nelkül halakra en vittem vala, Az
en boszszusagom lasd nekem mit hozá,
Holrig siralomra az en feiem juta.

Hasonlatos képpen az anyja sirata,
Szolgalo leanyi az egész Udvara, Mint-
ha halva volna ugy keserghic vala, Nem
külömben mintha el temettec volna.

Udvara ő vele beszszeg ekes vala,
Mért őtet rekinterlen senki nem tūrhet-
te Ekes abra attyat soc nem feleitheti, E-
yel nappal soc szűz az iffiat keserghi.

Az izegeny Argirus hegyeken vől-
gyeken, Mind egyel mind nappal Eszac

fele

am nem restellerted soc faradsagidat
el vőttem erettem szűvem soc munka-
at, kelly fely edes lelkem hadd hallyam
meg szodat.

Az ő feie fölött tőn soc sirafokat, Veg-
re Inassanac szolla ilyen szokot, Im-
tom Uradnac veszedelmes almat, Ha f-
serken mond meg töllem hallo szokot

Az szép te szeretőd itt vala azt mo-
gyad, De te el nem hadtad erőre almo-
dat, Meg czac kétszer el jő latnia te hoz-
zad, De többször el nem jő azt bizonyyal
hidgyed.

Ez beszdec utan buzgo ohaitással, Az
leány el mene keserves sirással, Argirus-
nac szemet szokot orvossaggal, Az Inas
meg kene, s-fel kelle azontul.

Kerde itt valae az en vig szerelmem,
Monda hogy itt vala sirata keserven, De
kogy fel nem kelel, el mene te tölled, Il-
lyen szokot hagyá mondanom te neked

Kétszer meg el jővec szeretőm latnia
De az mi törvényűnc többször nem mu-
tattyá, Ha ackor fel nem kel szőmelyer
latnya, Nem jőhetec többbe en őtet latni

Maod nap is delkor az kertben utá-
nac, haszolatossképpé akkor i. jaranac.
szallafra menven asz. cny. Inasnac,
i. ndekot ada, hogy enged szovanac.

Harmadszor Argirus az kertben be me-
ne. Kőnyve le görögven fel tekinté,
Menybe nagy fobazkodással Istenhöz
kőnyorge, Halgas meg engemet, ki la-
kozol Menyben.

Ennyi faradsagom ne legyen heaba,
Atyamat Anyamat az en orszagomban.
Erőtre el hadtam jöttem ez orszagban,
Ha meg nem lathatom, esem rut halaltba.

Az izep vetet agyra nem akar fekün-
ni, Arnyekos fa alatt akar czac setalni,
Az alomnac magat nem akara hadni, Az
Inas budosic mert nem tud mitt tenni.

Nagy foc üdeiglen szellel setalt vala,
Az Inas melleie vegre állott vala, Az ay-
tot is unmar meg nyitottac vala, Allom-
hozó szellőt hogy reia botfata.

Kiraly-fi az agyra nem mehetett vala,
Az szep zöld pasitra fa alatt dőlt vala,
Mellvet az szep leány eszeben vőt vala,
es jay szoval megyen ő hozzája.

En

Attya. Annyaval hazban be mene
vala, Leannac szépséget ő beszelli vala,
Sem enni sem innya ő nem akar vala,
Mig az ven kofanac halalat nem latna.
Kiraly megengede kezeben vesfata,
Hohert az keserves fiu hozattata, Lo-
farkon az kofat hamar hordoztata, Az
utan negy reszre testet vagattata.

Attyara az Iffiu viszont kiált vala,
Minden jofzagabol reszet hogy ki adna
Mert lakni hazanal többbe nem akarna,
Semmi nyugodalma mert neki nem vol-
na.

Az attya es annya ezen csudalkoz-
nac, Mind az ketten sirnac; attya igen
szola: Ne hadgy edes fiam minket illy
nagy bura, Ne adgyuc magunkat erted
rut halaltra.

Soc sirast zokogast környülerte tö-
nec, De semmit belőle ki nem vehete-
nec, Mint egy dühött ember kiált min-
deneknec, Nem leszen lakoia többbe ő
földenec.

Szola ismet annya, en ugy tartotta-
lac, Hogy fuvo szeltől is meg ottalmaz-

B 2

calas